

עמ"ת 57530/08/16 - דורין מואס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
עמ"ת 57530-08-16 מואס נ' מדינת ישראל

לפני: כבוד השופט מאיר יפרח

העוררת: דורין מואס
נגד
המשיבה: מדינת ישראל

החלטה

נגד העוררת הוגש כתב אישום המייחס לה נהיגה בזמן פסילה, אי החזקת הגה (שימשו בטלפון נייד), נהיגה ללא חגורת בטיחות, נהיגה ברכב ללא ביטוח, נהיגה ברכב שרישיונו פקע לתקופה העולה על ששה חודשים. עבירות אלה נעברו שעה שביום 22.8.16 בשעה 15:04 או סמוך לכך, נהיגה העוררת ברכב ברחוב שארית ישראל בתל אביב עת הייתה היא נתונה בפסילה מנהיגה על פי פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בתיק 4788-03-15, מיום 27.1.16, שניתן בנוכחותה. רישיון הנהיגה של העוררת הופקד ביום 13.3.16 ומני אז, פסולה היא מנהיגה למשך 9 חודשים.

בית משפט קמא אשר דן בבקשה (כב' השופט א' זרזבסקי), ציין כי העוררת הודתה במיוחס לה בכתב האישום, אין לה עבר פלילי (להבדיל מעבר תעבורתי), היא נוהגת משנת 2012 ולחובתה 9 הרשעות קודמות, שלוש מהן בגין נהיגה תוך חוסר שליטה ברכב (שנת 2013) ונהיגה תחת השפעת אלכוהול (ינואר 2016). יתר על כן, לחובתה מאסרים מותנים ברי הפעלה. בית המשפט קבע כי נשקפת מן העוררת מסוכנות לציבור, אך ניתן לעשות שימוש בחלופת מעצר שתאיין את מסוכנותה, לרבות בדרך של קביעת בטוחות והטלת מעצר בית חלקי, בלא לפגוע בחירותה מעבר למידה הנדרשת. על כן, הורה בית המשפט על שחרורה בין השאר בתנאי שתימצא במעצר בית (ברחוב קשאני 9/11 תל אביב), בפיקוח, בין השעות 22:00 לבין 06:00. תנאי זה משמש מטרה לחיצי הסנגורים והוא שבבסיס הבקשה.

הסנגורים סבורים כי "תנאי השחרור נקבעים לצורך מניעת מסוכנות. כאשר באירוע דנן מדובר בשעת צהריים, מעצר הבית הלילי אין בו כדי להוסיף ולו תרומה מזערית לצורך מניעת מסוכנות ומכאן שרכיב זה מהווה ענישה בטרם הרשעה" (סעיף 4 לבקשה), במיוחד שעה שהעוררת נעדרת עבר פלילי ואין בעברה עבירה של נהיגה בזמן פסילה. בית המשפט יכול וצריך היה להסתפק בערבויות העצמית וצד ג' אך לא מעבר לכך.

המשיבה סבורה כי ההחלטה של בית משפט קמא ראויה היא ויש להותירה על כנה, במיוחד בשים לב לעברה של העוררת בתחום התעבורתי.

אף אני סבור כי אין להתערב בהחלטת בית משפט קמא.

יש לזכור שלחובת העוררת הרשעות קודמות בעבירות תעבורה שאין להקל ראש בהן. היא מחזיקה ברישיון נהיגה משנת

2012 וכבר בשנת 2013 הורשעה **בשלוש עבירות** של נהיגה תוך חוסר שליטה ברכב ובשנת 2016 נפסלה מהחזקת רישיון נהיגה הואיל והורשעה בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים. הוטלו עליה מאסרים על תנאי. עתה היא מואשמת (ובעצם: מודה) בין היתר בעבירה של נהיגה בזמן פסילה.

משמע: הרשעותיה הקודמות של העוררת והעונשים שנגזרו עליה - לרבות המאסרים המותנים - לא הטילו עילה מורא ולא הותירו בה רושם רב. היא אינה חולקת על כך שנהגה בזמן פסילה (וטענותיה בדבר הנסיבות שהביאו לידי כך הן טענות דחוקות שקשה ליתן להן משקל. אדם היודע כי רישיונו נפסל, **לא יאחז** בהגה (ואף לא ינעץ מפתח במתג ההצתה ברכב) כל עוד הוא פסול מנהיגה, תהייה הנסיבות לאחיזה בהגה כאשר תהייה, ולבטח שעה שמעבירה מבקש ממנה להזיז את הרכב ממקום אחד למקום אחר מחשש שמא יינתן לו דו"ח בגין חנייה במקום אסור). אם התנכרה העוררת לחובתה שלא לנהוג בזמן פסילה - חוששני כי בכך הצביעה הן על מידת כיבוד החוק מצידה והן על מידת האמון שניתן לתת בה שתכבד בעתיד את החוק.

לטעמי, יש ועבירות תעבורה ("רק" עבירות תעבורה) יצדיקו מעצר עד תום ההליכים, בלא שחרור לחלופה או תוך שחרור למעצר בית מלא. כך הוא, למשל, שעה שאדם שנגזר עליו עונש של פסילה נמצא נוהג חרף הפסילה. איך יוכל בית המשפט ליתן אמון במי שבריש גלי גילה את דעתו שהרשעתו אינה משנה מבחינתו כהוא זה והוא מוסיף לנהוג כאילו מעולם לא נפסל? הנהוג בזמן פסילה אמור לדעת שאם זלזל בבית המשפט, הוסיף לנהוג חרף הפסילה וסיכן בכך את הציבור - לא יזכה עוד להתחשבות מבית המשפט. הלא בית המשפט אמור ליתן הגנה מירבית לבני החברה מפני התנהגות המסכנת אותם. האינטרס של מניעת נהיגתו של עבריין בזמן פסילה, עולה עשרות מונים על האינטרס של ההתחשבות בעבריין כזה, ולא אחת מסתבר כי התחשבות כזו (שהובילה למשל לשחרור של עבריין המואשם בנהיגה בפסילה) גרמה נזק בלתי הפיך למאן דהו, שכן אותו עבריין (ששוחרר כאמור) הוסיף לנהוג חרף האיסור ופגע בקורבן מזדמן. על כן, אין לחשוש ואין להירתע ממעצר עבריין תנועה עד תום ההליכים במקרים המתאימים או מהטלת מעצר בית מלא עליהם, היכן שהנסיבות מאפשרות זאת.

מטרת המעצר בנסיבות התיק דנן היא כאמור מניעת האפשרות שאותו נאשם יאחז בהגה. בית משפט קמא הורה כי העוררת תשהה במעצר בית חלקי, ובכך הקל עימה, שכן התיר לה להמשיך את שגרת יומה ולא מנע ממנה אפשרות פרנסה, אשר הייתה מתרחשת אילו הייתה במעצר בית מלא. בניגוד לסניגורים, דעתי היא כי כל מניעת אפשרות לנהיגה מצד העוררת היא חלופה מבורכת, גם אם מדובר במעצר בית חלקי בשעות הלילה: בפרק זמן **מזערי** זה יהא הציבור מוגן מפני הסכנה הטמונה באפשרות שהעוררת תנהג ברכב. הגבלה זו היא מתונה ביותר ואני סבור שאין לגלות בה פגיעה בחירות העוררת במידה העולה על הנדרש.

על כן, אני סבור כי דין הערר להידחות וכך אני מורה.

#9#>

ניתנה היום, כ"ו אב תשע"ו 30 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.